

2. De te szent vagy, és az Izráelben / Te szentséged megmarad mindenben: / Dicsértetel e gyülekezetben / Szívvel, lélekkel. / A mi régi atyáink teljességgel / Tebenned bíztanak jó reménységgel, / Szükségükben őket segedelmeddel / Megtartottad.
3. Ha ők szívből kiáltottak hozzád, / Mindjárt őket megszabadítottad; / Benned bíztak, és őket nem hagytad / Esni szégyenben. / Én nem vagyok ember, de féreg lévén, / Minden népeknél vagyok neveltségben: / Csúfolnak, utálnak, és megvet minden, / És keserget.
4. Aki lát, minden csúfol engemet, / Száját elhúzza, szól merő mérget, / Fejét rázza, hunyorgatja szemét, / Reám néz szörnyen, / Mondván: „Ez ember bízott az Istenben, / Szabadítsa meg azért őtet innen; / Ha szereti az Isten, néki légyen / Segítségül.”
5. Hogy te engemet anyám méhéből / Kihozál, ottan segedelmem lől, / Csecsemőkoromban is egyedül / Csak benned bíztam. / Sőt, mihelyt anyám méhéből származtam, / Istenem voltál, reád támaszkodtam, / Bátorsággal tehozzád ragaszkodtam, / Én Istenem!
6. Ne távozzál azért messze tőlem, / Ne hagyj el, mert nagy az én gyötrelmem! / Nincs segítőm, és az én sérelmem / Nem fáj senkinek. / Sok erős bikák engem körülvettek, / A básáni nagy ökrök reám törnek, / Megölni, megtaposni igyekeznek / Nagy méltatlan.
7. Az ő szájukat éntőreám tátván / – Ragadozó, ordító oroszlán – / Agyarkodnak, hogy engem torkukban / Béfalhassanak. / Könnyhullatásim, mint a vizek, folynak, / Én csontjaim helyükből ki-mozdulnak. / Szívem megolvadt, és tagjaim fájnak / Sebek miatt.
8. Mint cserép, minden erőm elszáradt, / Száraz nyelvem az ínyemhez ragadt; / Porba vetél engem, érzem kínját / Halál mérgének. / Mert engemet sok ebek körülvettek, / Gonosz népek ellenem ösz-szegyültek, / Kezeimet és lábaimat ezek / Általszúrták.
9. Én csontjaimat megszámlálhatnák, / Szörnyű szemeket reám fordítanak, / Kínomban nem szánnak, de gúnyolnak, / Űznek csúfságot. / Elosztották egymás közt én ruhámat, / És öltözetemre vetettek sorsot, / Hogy abból ne metélnének foltokat, / Osztván részre.